

første Princip det stærkeste, idet man dog forsikringsteknisk vil gøre følgende Indvending gældende: De 900 Kr., Enken faar ifølge en Livrentepolice, som Manden har tegnet til Fordel for hende, er ikke ensbetydende med de 10,000 Kr., hun faar i Arv efter Manden, selv om en Livrenteret paa 900 Kr. ifølge hendes Alder er 10,000 Kr. værd; thi dels er der i Livrenten et Risikoelement, der gør, at Policens Kapitalværdi i Dødsøjeblikket ikke fuldstændig kan siges at være Arv, og dels er ofte den aarlige Præmie taget ud af Fællesboet.

Det rigtigste vilde da derfor være et Kompromis, hvorefter en Livrente af 600 Kr. til Enken og af 300 Kr. aarlig til hver af Børnene ikke er afgiftspligtig og heller ikke inddrages under Bobehandlingen; endvidere at saadanne Policer, hvor en Kreditor faar en Livrente eller en udbetalt Forsikringssum ved Debtors Død, er afgiftsfri, naar han kan bevise, at hans Ret ifølge Policen er Betaling for Modydelser fra Debtors Side. Med disse Begrænsninger kan det være tilladeligt at beskatte Livrenter.

d) Endelig er der Spørgsmaal om *Arveforskud*; Arveforskud gives nu dels til at etablere et Barn og dels som Tilskud til Opdragelsen, idet man regner, at det Barn, der har faaet en dyr og lang Uddannelse, har faaet noget forud for det Barn, hvorpaa der ikke er kostet saa meget. At beregne visse Opdragelsesudgifter som Arveforskud er dog i Praksis ofte et Forsøg paa at forfordele Sønnerne til Fordel for Døtrene. Medens der ingen Tvivl kan være om, at Tilskud, en Fader giver sit Barn til Køb af en Gaard eller til Etablering af en Forretning, er en skatbar Overdragelse af Formue, at behandle efter de almindelige Arveregler, gælder noget andet ved det Forskud, der f. Eks. betegner Studieomkostninger, som kun i det Fald, hvor der efter Forældrenes økonomiske Stilling foreligger et virkeligt Offer ved f. Eks. at lade Børnene faa en særlig Uddannelse, overhovedet burde beregnes som Forskud. Dertil kommer, at den Art Udgifter til Opdragelsen kun fremkommer som Forskud det Øjeblik, Forældrene i Testamentet angive det som saadant. Det bliver derfor en høj Grad af Tilfældighed, om saadanne Udgifter virkelig med Hensyn til Arveafgift behandles som Arveforskud. Da disse Opdragelsesudgifter — for saa vidt de ved Studeringer beregnes fra det 14de til 24de Aar — opsummeres og dermed fremtræde som en samlet, ofte tilmed vilkaarlig og ensidig ansat Sum,

ville de komme til at svare en ret høj Procent, en Byrde for Sønnerne, naar f. Eks. deres hele Arv bestaar i dette saakaldte Arveforskud. Hvis Arven kun bestaar heri, synes der intet Beskatningsgrundlag at foreligge; man maa betragte Opdragelsesudgifterne som en Livsgave, der falder inden Dødsaaet, og for saa vidt ikke bør være afgiftspligtig, naar andre Livsgaver ikke ere det. Og vil man beskatte Arveforskuddet af denne Art — Opdragelsesudgifter —, ja saa bør dette holdes for sig selv og beskattes f. Eks. med 1 pCt. — og ikke med den højere Procent, som det vil faa, fordi de aarlige Opdragelsesudgifter maaske opsummeres for hele 10 Aar.

Om Livsgaver og Afgift af den Formue, der aldrig falder i Arv, se nedenfor!

V. *Hvem skal betale Arveafgift?* At fremmede og de fjernere Slægtled skal betale en høj Arveafgift er rimeligt, blandt andet fordi deres Arveadkomst er saa svær at begrunde. Striden vil dreje sig om Børn, efterlevende Ægtefæller samt Legater.

a) Hvis Hustruen dør først, vil det være vanskeligt at paastaa, at Mandens økonomiske Evne vil være forøget, idet han kun arver hvad han ejer i Forvejen eller i al Fald raader over. Overfor Enk en gælder det i endnu højere Grad, da hun tilmed har tabt sin Forsørger. Det mest retfærdige vil i alt Fald være, at saa meget af Fællesboet, som svarer til, hvad den længst levende selv har medbragt eller paa viseligt selv har fortjent, unddrages for en Beskatning, som jo er aldeles ubegrundet. Imidlertid har al Verdens Lovgivning taget haardt paa Ægtefællers Arv, og man maa derfor indskrænke sin Fordring til, at Ægtefæller, der hensidde i uskiftet Bo, under ingen Omstændigheder blive arveafgiftspligtige, idet Paalæg af Arveafgift i dette Fald tilmed vil medføre Inventarioptegnelser og Bobehandling og dermed paaføre længstlevende yderligere Udgifter, der maaske andrage ligesaa meget som Arveafgiften. Og selv i Tilfælde af Boskifte bør i alt Fald Indbo, Møbler og Gangklæder unddrages for Beskatning, idet Indboet ikke er en indtægtsgivende Formue og ved Realisation ikke paa langt nær vil indbringe sin Værdi. I og for sig burde i denne Sammenhæng Arveloven ændres derhen, at Indboet, enten der er fælles Bo eller Særbo, tilfalder længstlevende Ægtefælle uden Bobehandling, uden Registrering og uden Afgift af nogen Art hverken